

Valahol ver Isten *szíve*, s mi mindannyian
remegünk vele. E finom rezgés durvára talál.
Kiegészül a sor, nincs több halál.
Az **Ő** *szíve* ver, mi adjuk tovább.
Ti is adjátok tovább, mindig tovább!

ANGYAL – 58.5

Ki önmagának kér,
az sugárnyelő,
ki nem – az tevő.

ANGYAL – 59.5

Az Angyal nem száll – az Angyal *hat*.
Az ember nem áll – az ember *ad*.
Az **Ő** *szívéből* indulók, azok az *adni* tudók.

ANGYAL – 59, 61.5

Az adás az egyetlen út, melyen lejut a fény.
Adjátok oda a magatokét, *önmagatokat!*

ANGYAL – 64.5

Az *Új Test* szava a szabad.
Magva az *ad*.
Az Ige az *ad*.
Minden test vetület.
Oka a hét rezdület.
Minden lét csak *tünet*.

ANGYAL – 66.5

Aki Istent *hisz* – tévelyeg.
Ne higgyétek – éljétek!
Nyílik a harmadik szemetek.
A tény, hogy a Legfelsőbb Lény *egy* veletek,
még csak *lehet*.
Nem egy még a rezdület.

ANGYAL – 69.5

Ne féljétek! Éljétek!
Ne féljétek, ha a héj megreped.
Mi nem szolgál többé, az mehet.
A héj nem fáj.
Ne fájjon nektek sem a burok – *hisz a csíra él!*
Öntözzétek a magot!

ANGYAL – 71.5

Ne féljétek! Nincs kitől.
Csak önmagatok elöl ki ne térjétek!
Bennetek van a szent, a csodálatos szó,
a mindenható: a *lehet*. Minden lehet!
Minden lehet, ha annyi a hitetek, mint egy
mustármag. A langyos meleg utálatos **Előtte**.

ANGYAL – 72.5

Ha feszül a húr, ha peng, ha remeg,
a tiszta hang szülője lehet. ...
Mi a hang,
ti a *húr*,
s **Ő** az Úr.

ANGYAL – 72.5

Az új elem ég s föld között a megismerés:
az *Értelem*. Alul „pokol”, s a temető.
Felül a Menny, s ott honol **Ő**.
Közötte fekszik a Csecsemő, az *eggyé* tevő.

ANGYAL – 73.5